

# Goigs a la Mare de Déu de l'Alzina

venerada  
en el  
seu pedró  
de la



Parròquia  
de  
Cantonigròs  
(Bisbat de Vic)



Puix que per gràcia divina  
sou Mare del Diví Cos,  
*Mare de Déu de l'Alzina,*  
*vetlleu per Cantonigròs.*

En la calma de la serra  
dins una alzina heu florit,  
com una flor de la terra  
sebrada per l'Infinit.  
El qui cap a Vós camina  
us veu voltada de flors,  
*Mare de Déu de l'Alzina,*  
*vetlleu per Cantonigròs.*

Pel camí de Collsacabra  
us cerquen els pelegrins,  
i els crida la vista un arbre  
perquè Vós hi sou a dins.  
Que us trobin, Verge Divina,  
i entrin dins el vostre clos.  
*Mare de Déu de l'Alzina,*  
*vetlleu per Cantonigròs.*



Les tempestes de la terra  
seguen l'alzina d'arrel,  
mes Vós no deixeu la serra  
on sou vinguda del Cel.  
Un nou pedró s'endevina,  
quatre tanys clouen el tros.  
*Mare de Déu de l'Alzina,*  
*vetlleu per Cantonigròs.*

La gent d'aquesta comarca  
el Rosari us ve a cantar;  
de l'Aliança sou l'Arca  
entre el món i el més enllà.  
Del Cel, on sou la Regina,  
doneu-nos l'etern repòs.  
*Mare de Déu de l'Alzina,*  
*vetlleu per Cantonigròs.*

Puix que per gràcia divina  
sou Mare del Diví Cos,  
*Mare de Déu de l'Alzina,*  
*vetlleu per Cantonigròs.*

✚ Pregueu per nosaltres, Santa Mare de Déu.

✚ Perquè siguem dignes de les promeses de Crist.

PREGUEM. Us supliquem, Senyor Déu, que concediu als vostres servents de poder fruir sempre d'una bona salut espiritual i corporal; i per intercessió de la benaurada sempre Verge Maria, prop vostre, al cel, allibereu-nos de les tribulacions de la vida present i feu-nos gaudir de la joia eterna. Per Crist, Senyor nostre. Amén.

Llettra: Maurici Serrahima i Bofill

Dibuix: A. Batllori Jofré



## La Mare de Déu de l'Alzina

CANTONIGRÒS, agregat —com ja és sabut— de Santa Maria de Corcó (L'Esquirol), és un petit nucli urbà que nasqué i prengué nom a l'entorn de la caseta que s'hi bastí, a mitjan segle XVI, el gascó Antoni Prat, anomenat Toni Gros pel seu notable volum corpori.

A pocs centenars de metres del poble, a mà esquerra de la carretera que, venint de Vic, mena a Olot, es veu el gran casalí de Les Planes, amb les adjuntes dependències de capella, masoveria, etc., formant un notable i sever conjunt presidit per una esvelta torre quadrada.

L'any 1904, els propietaris d'aquell noble casal, del qual ja hi ha constància al segle XV, decidiren entronitzar a la soca d'una frondosa i simbòlica alzina propera (*gravat de l'esquerra*) una imatge de la Mare de Déu, com a record del cinquantenari de la Proclamació del Dogma de la Immaculada Concepció. L'acte

de la benedicció es portà a terme a la tarda del dia 16 d'agost, diada de Sant Roc, festa major del poble, essent beneït el capelló pel tinent de l'església de Cantonigròs (aleshores encara no era parròquia), amb assistència de gran nombre de fidels del poble i de la contrada. Cantaren el Rosari el Cor dels Lluïsos de Vic i la festa deixà un plaent record a tots els presents. El poble hi tenia força devoció i no eren poques les persones que, al bon temps, al caient de la tarda, tot passejant i prenent la fresca, hi anaven a passar el Rosari.

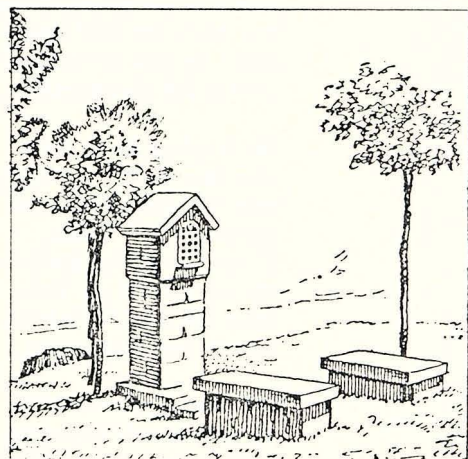
L'any 1925 la gran casa pairal de Les Planes fou objecte d'una total remodelació, amb canvi de l'emplaçament dels edificis més antics, que passaren a ser reconstruïts un tros més endavant. Així arribà el juliol de l'any 1936, en què mentre que el casal fou ocupat per refugiats immigrants, la capella ben aviat era saquejada, profanada i destruïts els objectes de culte, i la van deixar en un estat d'absolut abandó durant la resta del temps bèl·lic. També va ser destruïda la capelleta de la Mare de Déu de l'Alzina i, per a esborrar-ne fins i tot el record, fou així mateix abatut l'arbre esponerós, l'alzina singular que, l'any 1928, havia lloat en una vigorosa poesia el canonge vigatà Dr. Serra i Esturí.



Retornada la pau, la pairalia de Les Planes va ser curosament restaurada per l'arquitecte Duran i Reinalds. Dins la capella de la casa s'hi col·locà una taula de Santa Maria, atribuïda al pintor Pere Serra (segle XIV), i l'aula és reconciliada i novament dedicada al culte el dia 30 d'agost del 1945, el mateix any en què l'església de Cantonigròs deixava de ser una tinença de Santa Maria de Corcó per esdevenir parròquia en propietat.

La devoció popular anhelava també la restauració del culte a la Mare de Déu de l'Alzina, i els propietaris de Les Planes, la família Perdigo-Espona, propiciaren aquesta restauració construint (*gravat de la dreta*) en el mateix lloc on hi hagué la vella alzina, un pedró amb una fornícula contenint una imatge de la Mare de Déu, d'uns 30 cm. d'alçada, la reproducció de la qual presideix els presents goigs. La festa de la inauguració del pedró va ser el dia 8 de setembre del 1948. Com a record de la festa s'edità una estampa de la Mare de Déu de l'Alzina contenint, al dors, una *Invocació*, de Jaume Mas, que té música de Martí de Tera (Imp. Llovet, Badalona). Més tardanament es va fer una segona edició, però sense data ni peu d'impremta. Durant algun temps continuà resant-s'hi el Rosari. Ara no s'hi celebra cap acte devocional, bé que la *Invocació* encara enguany s'ha cantat repetides vegades a l'Església Parroquial. Avui, aquest pedró amb la imatge, es pot veure, una mica enretirat de la carretera, un tros més avall, a mà esquerra, a l'altra banda de la gasolinera, sortida de Cantonigròs. Quatre joves alzines envolten el pedró i esperem que amb els anys puguin cobricelar aquell deliciós paratge.

\* \* \*



Però a la Mare de Déu de l'Alzina —que alguns moments polaritzà la devoció mariana a Cantonigròs— li mancaven els goigs. I aquests no trigaren d'arribar. En un dels *Concursos de Poesia de Cantonigròs*, concretament el de l'any 1952, el notable escriptor, polític i advocat de casa nostra, Maurici Serrahima i Bofill (1902-1979), obtingué un Premi amb els presents goigs, breus i ben resolts. Vers l'any 1975 l'autor ens en lliurà el manuscrit, però amb un encapçalament erroni, perquè considerava la Mare de Déu de l'Alzina com a Patrona de Cantonigròs. Serrahima estava convençut que fins aleshores no havien estat editats, però no recordava que el Centre Excursionista «Els Blaus», de Sarrià, n'havia transcrit la lletra en el seu Butlletí del mes d'abril de 1953. Ara, però, els posem a la impremta en primera edició en format de goigs, com un record del poeta i com una flor més entre les moltes amb què el poble de Cantonigròs exorna la fornícula de la seva Mare de Déu.

\* \* \*

Ja tenim publicats els goigs. Esperem que, en una segona edició, hauran trobat un músic que els enriquirà amb una escaient melodia.

JOAN FONT I RIUS